

TEZĂUR LITURGIC

5 IANUARIE

**VIATA
SF. CUVIOASE
APOLINARIA
DE LA SKETIS**

**VIETILE SFINȚILOR-01
ROMAN, 2001**

VISTULA SEMPTILOR

PE
IANUARIB

Cuvioasa Apolinaria fecioara, care s-a nevoit în chip de bărbat (5 ianuarie)

(După Metafrast)

Murind Arcadie, împăratul grecilor (395-408), iar Teodosie, fiul lui, fiind de opt ani, și deci nedestoinic pentru ocîrmuirea împărăției, Honoriu, împăratul Romei (395-423), fratele lui Arcadie, a încredințat învățătura tânărului împărat, precum și ocîrmuirea a toată împărăția grecească unui nobil dintre cei de frunte, anume Antemie, bărbat înțelept și drept-credincios.

Acesta, pînă la venirea în vîrstă a lui Teodosie, era socotit de toți împărat, pentru aceea și Sfîntul Simeon Metafrast, începînd a descrie viața aceasta, zice: "Împărățind drept-credinciosul împărat Antemie". Acest Antemie avea două fiice: una din ele, mai mică, avea duh necurat încă din scutece, iar cea mai mare, din tinerețe se îndeletnicea cu rugăciuni pe la sfintele biserici; iar numele ei era Apolinaria. Venind în vîrsta cea desăvîrșită, părinții ei voiau s-o însoțească cu bărbat, dar ea se lepăda, zicîndu-le: "Voiesc să merg la mănăstire, să ascult dumnezeieștile Scripturi și să învăț rînduiala monahală". Părinții ei îi ziceau: "Noi voim

să te căsătorim". Iar ea le răspundea: "Nu voi să am bărbat, ci nădăjduiesc că pe mine mă va păzi Dumnezeu curată întru frica Sa, precum a păzit neprihănite pe sfintele Sale fecioare".

Deci, se părea părinților un lucru nou și minunat că în anii tinerețelor ei grăia unele ca acestea, fiind cuprinsă de o asemenea dumnezeiască dorire. Apoi Apolinaria a rugat pe părinții ei să-i aducă o monahie care s-o poată învăța Psaltirea și citirea sfintelor Scripturi.

Împăratul Antemie se mîhnea mult de dorirea ei, pentru că voia s-o însoțească cu bărbat. Văzînd că fecioara a rămas neschimbată în hotărîrea sa și nu voia să primească darurile ce-i aduceau tinerii cei de neam mare, care doreau s-o ia de soție, părinții au zis: "Ce voiești, fiică?" Iar ea a răspuns: "Mă rog vouă ca să mă dați lui Dumnezeu, că veți lua răsplată pentru a mea feciorie". Deci, văzînd gîndul ei neschimbat, tare și iubitor de Dumnezeu, a zis: "Voia Domnului să fie". I-au adus, deci, o monahie iscusită, care a învățat-o a citi dumnezeieștile cărți.

După aceasta, a zis către părinți: "Rogu-mă vouă, să mă lăsați ca să văd Sfintele Locuri de la Ierusalim, să mă rog acolo și să mă închin cinstitei Cruci și Sfintei Învieri a lui Hristos". Dar ei n-au

vrut s-o lase, de vreme ce pe dînsa singură o aveau mîngîiere în casa lor. Apoi o iubeau mai mult decît pe sora ei cea chinuită de duhul necurat. Însă, după ce i-a rugat multă vreme, ei s-au învoit s-o lase.

Deci, i-au dat slugi și slujnice multe, aur și argint destul și i-au zis: "Primește, fiică, acestea și să mergi să-ți îplinești făgăduința ta, pentru că Dumnezeu voiește să-I slujești Lui ca roabă". Apoi, suind-o într-o corabie, au sărutat-o și i-au zis: "Pomenește-ne și pe noi, fiică, la Sfintele Locuri". Ea le-a răspuns: "Precum voi împliniți dorința inimii mele, așa să îplinească și Dumnezeu cererea voastră, iar în ziua răutății să vă izbăvească". Astfel, despărțindu-se de părinți, a plecat cu corabia.

Ajungînd la Ascalon, a rămas cîteva zile, din pricina furtunii de pe mare și a înconjurat toate bisericile și mănăstirile de acolo, rugîndu-se Domnului și dîndu-le ajutoare. Apoi, aflînd împreună călători, a mers în Sfînta Cetate a Ierusalimului și s-a închinat Învierii Domnului și cinstitei Cruci, făcînd rugăciune cu dinadinsul pentru părinții săi. După aceea mergea în toate zilele la mănăstirile de fecioare, dînd acolo multă milostenie; apoi a început a libera slugile și

slujnicele cele de prisos, milostivindu-se spre dînsese și încredințându-se în rugăciunile acestora.

După cîteva zile, împlinindu-și rugăciunile la Sfintele Locuri și fiind la Iordan, ea a zis către cei ce erau cu dînsa: "Frații mei, voiesc să vă liberez și pe voi; dar să mergem mai întîi în Alexandria, să ne închinăm Sfîntului Mina". Ei au răspuns: "Fie precum voiești, stăpînă".

Deci, cînd s-a apropiat de Alexandria, antipatul s-a înștiințat de venirea ei și a trimis oameni cinstiți ca s-o întîmpine și să se închine ei ca unei fiice împărătești; iar ei, neplăcîndu-i cinstea ce i se făcea, a venit noaptea în cetate și intrînd singură în casa antipatului, i s-a închinat lui și femeii lui. Iar antipatul cu femeia sa au căzut la picioarele ei, zicîndu-i: "De ce ai făcut așa, stăpînă? Noi am trimis la tine ca să ne închinăm ție, iar tu, fiind stăpîna noastră, ai venit la noi plecîndu-te". Fericita Apolinaria a zis către dînșii: "Voiți să-mi faceți un lucru plăcut?" Ei au răspuns: "Da, stăpînă". Sfînta zise către dînșii: "Lăsați-mă, nu mă supărați cu cinstea, pentru că vreau să mă duc să mă închin Sfîntului Mucenic Mina".

Deci, cinstind-o cum se cădea, au liberat-o cu daruri. Fericita a împărțit acele daruri la săraci, însă a zăbovit în Alexandria, înconjurînd bisericile

și mănăstirile. Apoi a aflat în casa în care găzduia o bătrână, pe care miluind-o cu daruri, a rugat-o să-i cumpere în taină o mantie, paraman, camilafcă, brîu de curea, și toată îmbrăcămintea bărbătească a rînduiei monahicești. Bătrîna, cumpărîndu-le și aducîndu-le fericitei, a zis: "Dumnezeu să-ți ajute, maica mea".

Apolinaria, luînd acele haine, le-a ascuns, ca să nu știe despre ele cei ce erau cu dînsa; apoi a liberat pe celelalte slugi și slujnice, oprindu-și numai o slugă bătrînă și un eunuc. După aceea, suindu-se în corabie, a mers la Lemmos; iar de acolo, luînd patru dobitoace, s-a dus la mănăstirea Sfîntului Mucenic Mina, căruia închinîndu-se și împlinindu-și rugăciunea, a mers la schit ca să se închine sfinților părinți care erau acolo.

Era seară cînd a pornit în cale și a poruncit eunucului să stea înapoia căruței; iar sluga cealaltă fiind înaintea, cîrmuia dobitoacele; însă fericita șezînd înăuntru acoperămîntului, și avînd cu sine îmbrăcămintea monahală, se ruga în sine, cerînd ajutor de la Dumnezeu, pentru scopul său. Căruța a ajuns într-o vale mlăștinoasă, ce avea lîngă dînsa un izvor, care mai pe urmă s-a numit "izvorul Apolinariei". Fericita Apolnaria, ridicînd acoperămîntul căruței și văzînd pe amîndouă slugile dormind, pe eunuc și pe vizitiu, s-a

dezbrăcat de hainele mirenești și s-a îmbrăcat cu hainele monahicești, cele bărbătești, și a zis către Dumnezeu: "Cel ce mi-ai dat începutul acestui chip, învrednicește-mă să-l port pînă la sfîrșit, după voia Ta cea sfîntă, Doamne". Apoi, însemnîndu-se cu semnul Sfîntei Cruci, s-a pogorît încet din căruță, pe cînd dormeau slugile amîndouă și intrînd în luncă, s-a ascuns, pînă ce s-a dus căruța mai departe; și astfel s-a sălășluit sfînta în pustiul acela, viețuind singură cu Dumnezeu, pe care L-a iubit. Dumnezeu, văzîndu-i dragostea cea osîrdnică, o acoperea cu mîna Sa, ajutîndu-i asupra nevăzuților luptători și dîndu-i trupească hrană din pomii finicului.

Cei din căruța aceea, din care sfînta s-a pogorît în taină, adică eunucul și bătrînul, după ce au mers mai departe, s-au deșteptat tocmai cînd se lumina de ziuă. Văzînd căruța deșartă, s-au înspăimîntat foarte, pentru că vedeau numai hainele stăpînei, iar pe dînsa nu. Se mirau, neștiind unde s-a dat jos, unde s-a dus și pentru ce și încă dezbrăcîndu-se de toate hainele. Căutînd-o mult și strigînd-o cu mare glas, după ce n-au putut s-o găsească, nu se pricepeau ce să facă, decît numai să se întoarcă înapoi. Astfel, întorcîndu-se în Alexandria, au spus toate antipatului. El, minunîndu-se de lucrul ce i s-a spus, îndată a anunțat prin scrisoare pe împăratul Antemie, tatăl Apolinariei, despre toate,

cu de-amănuntul, iar hainele fiicei lui, care rămăseseră în căruță, le-a trimis cu eunucul și bătrînul.

Împăratul, citind scrisoarea nobilului, a plîns foarte mult; iar mai ales, privind spre hainele iubitei lor fiice, amîndoi, tatăl și mama, se tînguiau cu nemîngîiere, și împreună cu dînșii plîngeau toți boierii. După aceea, Antemie mulțumind lui Dumnezeu, a zis: "Dumnezeule, Tu ai ales-o, întărește-o cu puterea Ta". Plîngînd toți iarăși, unii boieri mîngîiau pe împăratul, zicîndu-i: "Apolinaria s-a făcut adevărata fimică a bunului Tată, ea acum este adevărata ramură a Împăratului Cel dreptcredincios". Acestea și mai multe grăind, s-a potolit puțin tînguirea lui amară. Toți se rugau lui Dumnezeu pentru dînsa, ca s-o întărească la o viață ca aceea, căci au înțeles că la o viață aspră s-a dus în pustie, după cum era și adevărat.

Deci, această sfîntă fecioară a petrecut cîțiva ani în acel loc, unde s-a coborît din căruță, sălășluindu-se în pustietatea din luncă, din care ieșeau mulțime de țînțari cumpliți, ca un nor. Acolo se lupta cu diavolul și cu trupul său, care la început era molatec, fiind crescută în casele împărătești; iar mai pe urmă se slăbise de osteneli, de posturi și de privegheri. Era dogorită de zăduful zilei și chinuită în tot felul de neîncetatele mușcături ale

țințarilor. Când a voit Domnul ca ea să fie rînduită în ceata Sfinților Părinți celor din pustie și să fie știută de oameni, spre folosul multora, a făcut-o să plece din locul acela; căci îngerul Domnului arătîndu-i-se în vis, i-a poruncit să meargă în schit și Dorotei să se numească. Deci, a ieșit în astfel de chip, că nimeni nu putea să cunoască ce fel de trup este, bărbătesc sau femeiesc.

Umblînd ea prin pustie, într-o dimineață a întîmpinat-o Sfîntul Macarie, și i-a zis ei: "Binecuvîntează, părinte". Iar ea încă cerea binecuvîntare de la dînsul, și binecuvîntîndu-se unul pe altul, au mers la schit. A întrebato sfînta pe starețul acela: "Părinte, cine ești tu?" El i-a răspuns: "Eu sînt Macarie". Apoi ea a zis: "Să faci dragoste, părinte, ca să mă lași să locuiesc între frații tăi". Îndată starețul a dus-o în schit, i-a dat chilie, neștiind că este femeie, ci socotind că este un famen. Pentru că Dumnezeu nu i-a arătat lui acea taină, pentru cel mai mare folos ce avea să fie mai pe urmă la toți și pentru slava Sfîntului Său nume.

Apoi a întrebato cum o cheamă, iar ea a răspuns: "Dorotei îmi este numele și, auzind despre Sfinții Părinți care petrec aici, am venit să mă fac pârtaș al vieții lor, de mă voi afla vrednic". Starețul iarăși a întrebato: "Ce fel de meșteșug ai, frate?" Dorotei

răspunse: "Ce-mi vei porunci, părinte, aceea voi lucra". Deci i-a arătat ei să lucreze la împletituri din rogojini. Acea sfântă fecioară trăia acolo, având chilie în mijlocul bărbaților, ca un bărbat și ca unul din părinții schitului, apărînd-o Dumnezeu ca să nu i se afle firea; apoi se silea să fie neîncetat ziua și noaptea la rugăciune și la lucrul rogojinilor.

După o vreme a început a fi slăvită de părinți pentru asprimea vieții sale cu care întrecea pe alții. Ba, ceva mai mult, i se dăduse de la Dumnezeu darul de a tămădui neputințele, încît numele lui Dorotei era în gurile tuturor. Pentru că toți îl iubeau pe acest părut Dorotei și ca pe un mare părinte îl cinsteau. Trecînd vreme îndelungată, diavolul care se afla în fiica cea mai mică a împăratului Antemie, sora Apolinariei, a început mai grozav a o chinui și a striga: "De nu mă veți duce în pustie, nu voi ieși dintr-însa". Dar aceasta cu vicleșug a meșteșugit-o diavolul, ca să dea pe față pe Apolinaria, care locuia în mijlocul bărbaților și s-o izgonească din schit. Dar Dumnezeu nu-l lăsa ca să zică ceva de Apolinaria. Deci, chinuia diavolul mereu pe fecioară ca să fie dusă în pustie.

Atunci boierii au sfătuit pe împărat ca s-o trimită la sfinții părinți din schit, ca să se roage pentru dînsa. Astfel a făcut tatăl ei, adică pe fiica sa cea

îndrăcită a trimis-o cu mulțime de slugi la părinții pustnici. Venind ei în schit, a ieșit întru întâmpinarea lor Sfântul Macarie și i-a întrebat: "Pentru ce ați venit aici, fiilor?" Iar ei ziseră: "Dreptcredinciosul nostru împărat Antemie a trimis pe fiica sa, ca voi, rugându-vă lui Dumnezeu, s-o tămăduiți de boală".

Luînd-o starețul de la postelnic, a dus-o la părintele Dorotei - care era Apolinaria, sora celei îndrăcite -, și i-a zis: "Să faci dragoste, frate, de vreme ce este fiica împăratului, căci are nevoie de rugăciunile părinților care sînt aici, precum și de ale sfinției tale, să te rogi pentru dînsa și s-o tămăduiești; pentru că ție s-a pregătit de la Dumnezeu această faptă bună". Dorotei auzind aceasta, a început a plînge și a zice: "Cine sînt eu, păcătosul, ca să gîndiți astfel de mine, ca și cum eu aș avea putere să izgonesc diavolii?"

Îngenunchind, ruga pe starețul, zicînd: "Lăsați-mă, părinte, ca să-mi plîng păcatele mele cele multe, pentru că eu sînt neputincios, prea simplu și neiscusit la un lucru ca acesta".

Macarie i-a zis: "Oare nu sînt alți părinți făcători de semne întru Dumnezeu? Însă acest lucru, ție ți s-a dat". Iar Dorotei a zis: "Fie voia Domnului". Deci, milostivindu-se spre cea îndrăcită, a luat-o în chilia sa și a cunoscut-o că este sora ei; apoi

plîngînd pentru dînsa și îmbrățișînd-o, îi zicea: "Bine ai venit la noi, soro". Dar Dumnezeu a astupat gura diavolului ca să nu vădească pe roaba lui Dumnezeu Apolinaria, ce era în chipul cel bărbătesc; căci își tănuia numele firii femeiești în mijlocul bărbaților și se lupta cu diavolul prin rugăciune.

Într-una din zile, începînd diavolul a chinui mai mult pe fecioară, s-a sculat fericita Apolinaria ridicîndu-și mîinile spre Dumnezeu și se ruga cu lacrimi pentru sora sa. Atunci, diavolul nesuferind mai mult puterea rugăciunii, a răcnit cu glas mare: "Tu izgonindu-mă, ies de aici". Deci, aruncînd pe fecioară, a ieșit. A-tunci Sfînta Apolinaria, luînd pe sora sa sănătoasă, a dus-o în biserică și, căzînd la picioarele sfinților părinți, a zis: "Iertați-mă pe mine, păcătosul, cel ce am greșit mult între voi". Iar ei chemînd pe oamenii împărătești, le-a dat pe fiica împăratului, tămăduită prin rugăciunea și cu binecuvîntarea lui Dorotei.

Deci s-a făcut bucurie mare părinților pentru fiica cea tămăduită. Atunci toată suita se bucura cu împăratul, slăvind pe Dumnezeu de atîta milă, pentru că vedeau pe fecioară sănătoasă și cu fața frumoasă. Sfînta Apolinaria mai mult se smerea între părinți și se nevoia peste măsură, apoi s-a făcut purtătoare de semne desăvîrșită.

După aceasta, diavolul a aflat un alt meșteșug prin care să mîhnească pe împărat și casa lui s-o necinstească și s-o ocărăască, apoi să facă rău și părutului Dorotei. Deci, a intrat iarăși în fiica împăratului cea tămăduită; dar tăinuindu-se, nu părea a fi îndrăcită, ci o făcea ca și cum a zămislit, încît din zi în zi i se mărea pîntecele și, văzînd-o părinții, s-au tulburat foarte. Aceștia întrebau pe fecioară cu cine a greșit și cine a îngreunat-o. Iar ea, curată fiind cu trupul și cu sufletul, le zicea: "Nu știu nimic și nu cunosc de unde îmi este aceasta". Dar părinții, stăruind cu asprime și cu bătaie silind-o să spună cu cine a păcătuit, diavolul a zis prin gura ei: "Monahul acela din schit, într-a cărui chilie am găzduit, acela m-a silit și am zămislit de la dînsul".

Atunci împăratul s-a mîniat foarte și a trimis să piardă schitul. Mergînd voievodul cu oastea la schit, a zis cu mînie: "Dați-ne pe monahul care a silit și a îngreunat pe fiica împăratului, dați-l nouă pe acela degrabă, mai înainte de a nu vă pierde pe voi toți". Aceasta auzind-o toți părinții, s-au înfricoșat foarte. Iar fericitul Dorotei stînd în mijloc, a zis: "Eu sînt, despre care voi întrebați, pe mine să mă prindeți, eu sînt singur vinovat; iar pe ceilalți părinți, ca pe niște nevinovați să-i lăsați în pace". Acestea auzindu-le părinții, s-au mîhnit și ziceau către Dorotei: "Să mergem și noi cu tine".

Pentru că nu-l credeau pe dînsul a fi vinovat. Fericitul Dorotei zicea către dînșii: "Stăpînii mei, rugați-vă numai pentru mine; căci eu nădăjduind la Dumnezeu și în rugăciunile voastre, degrabă mă voi întoarce sănătos la voi".

Deci, l-au dus pe el cu tot soborul în biserică, făcînd pentru dînsul rugăciune și, încredințîndu-l lui Dumnezeu, l-au dat voievozilor împărătești, care erau trimiși, pentru că avva Macarie și ceilalți părinți știau că Dorotei nu este părtaș la nici o răutate. Ducînd pe Dorotei la împărat, a căzut la picioarele lui, zicînd: "Rogu-mă dreptei voastre credințe ca să-mi îngăduiți și în tăcere să mă ascultați, a grăi despre fiica voastră; să mergem numai la un loc deosebit, că eu voi spune vouă toate; căci fecioara nu este prihănită și nici nu s-a făcut curăției ei vreo silă".

Deci, împăratul și împărăteasa luară pe Dorotei și, fiind singuri, ea a zis către dînșii: "În numele lui Dumnezeu, mă rog vouă, să-mi făgăduiți, că după ce veți cunoaște adevărul, aveți să mă lăsați la locul meu". Deci, după ce i-au făgăduit și au întărit cuvîntul împărătesc, atunci fericita Apolinaria le-a zis: "Cel ce a tămăduit în numele lui Dumnezeu pe fiica voastră, cu rugăciunile sfinților părinți, eu sînt, smeritul". Aceasta auzind-o împăratul și împărăteasa, s-au mirat și au rămas ca muți,

tăcînd; apoi, luînd aminte la ea, sfînta a grăit: "Eu voi adevăra vouă lucrul acesta, iar taina cea neștiută pînă acum, o voi descoperi pentru preamărirea numelui lui Dumnezeu și spre rușinarea diavolului, care clevețește pe cei nevinovați".

Aceasta zicînd-o și-a descoperit pieptul și s-a arătat că nu este fire bărbătească, ci femeiască. Apoi a zis: "Tată, eu sînt fiica Apolinaria". Acestea auzindu-le părinții, s-au făcut ca morții, de spaimă și de mirare. Cunoscînd că este fiica lor, s-au bucurat nespus și multe lacrimi de bucurie au vărsat în ziua aceea. Apoi au adus la fericita Apolinaria pe sora ei, care părea îngreunată, și i-au zis ei: "Cunoști pe acest monah?" Ea a răspuns: "Cu adevărat acesta este părintele care m-a făcut sănătoasă în numele lui Dumnezeu".

Căzînd la picioarele sfîntei, se ruga să-i tămăduiască și pîntecele cel umflat. Iar Apolinaria, ridicînd de la pămînt pe sora sa, și-a pus palma pe pîntecele ei și îndată a fugit diavolul; apoi pîntecele s-a tămăduit și s-a așezat în măsura sa cea mai dinainte. Aceasta văzînd-o părinții, au preamărit pe Dumnezeu și au zis: "Cu adevărat aceasta este fiica noastră, Apolinaria".

Atunci s-a făcut plîngere cu bucurie în casa împăratului, despre două lucruri: întâi că Apolinaria, fiica cea mai mare, de care pînă atunci nu aveau înștiințare, fără nădejde, s-a aflat; și al doilea, că cealaltă fiică s-a izbăvit de rușine. Apoi Sfînta Apolinaria a petrecut la părinții ei cîteva zile, povestind cu amănuntul toate cele despre ea și slăvea pe Dumnezeu pentru toată rînduiala Sa.

Apoi sfînta, voind să se ducă la locul ei, părinții o rugau ca să rămînă la dînșii, dar n-au putut s-o înduplece, nici să-și schimbe cuvîntul lor dat ei, căci mai înainte de descoperirea tainei, se făgăduiseră ca împărați s-o lase la locul ei. Deci, chiar nevrînd, au liberat pe fiica lor cea iubită, plîngînd și tînguindu-se; apoi în urmă veselindu-se cu duhul, pentru o fiică bună ca aceea, care s-a dat spre slujba lui Dumnezeu.

Apolinaria a rugat pe părinții ei ca să îi ajute cu rugăciunile lor. Ei au zis: "Dumnezeu, Căruia te-ai făcut mireasă, să te păzească întru dragostea Sa și să te acopere cu mila Sa. Apoi să ne pomenești și pe noi, iubită fiică, în sfintele tale rugăciuni". Ei voiau să-i dea mulțime de aur ca să-l ducă în schit, spre trebuința sfinților părinți, dar ea n-a voit să ia, zicînd: "Părinții mei n-au trebuință de bogățiile acestei lumi, ca să nu cadă din bunătățile cele cerești". Deci, făcînd rugăciune, mult plîngînd,

și sărutînd pe fiica cea iubită, au lăsat-o să meargă la locul ei, bucurîndu-se și veselindu-se întru Dumnezeu.

După ce a ajuns în schit, s-au bucurat de dînsa părinții și frații, că fratele lor Dorotei s-a întors la dînșii întreg și sănătos; de aceea au făcut în ziua aceea praznic, mulțumind lui Dumnezeu. Însă în schit nu știa nimeni ce i s-a întîmplat ei la împărat; nici despre firea ei cea femeiască n-a știut nimeni. Deci, viețuia Sfînta Apolinaria, adică părutul Dorotei, în mijlocul fraților, ca și mai înainte, în a sa chilie. Iar cu puține zile mai înainte, văzînd ducerea sa către Dumnezeu, a zis către avva Macarie: "Să faci dragoste, părinte, de mi se va întîmpla a mă duce din viața aceasta, să nu mă spele, nici să îngrijească frații trupul meu". Iar starețul i-a zis: "Cum se poate una ca asta?"

Mutîndu-se ea către Domnul, au mers frații să-i spele trupul și văzînd că este cu firea femeiască, au strigat, zicînd: "Slavă Ție, Hristoase, că ai mulți sfinți ascunși!" Apoi, minunîndu-se Sfîntul Macarie că nu i s-a descoperit lui taina aceasta, a văzut în vis pe cineva, zicîndu-i: "Să nu te mîhnești că s-a ascuns de tine acea taină; căci se cade și ție ca să fii încununat cu Sfinții Părinți cei din veac". Cel ce se arătase i-a spus lui numele, viața și neamul fericitei Apolinaria.

Deșteptându-se din somn starețul și chemînd pe frați, le-a spus vedenia, și toți mirîndu-se, au slăvit pe Dumnezeu cel minunat între sfinții Săi. Apoi îngrijind de trupul sfintei, l-au îngropat cu cinste în partea dinspre răsărit a bisericii, în mormîntul Sfîntului Macarie și se făceau multe tămăduiri de la sfintele ei moaște, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava, în veci. Amin.

